

Suy nghĩ về Ông Ngô Nhân Dụng

Hữu Nguyên (huunguyen@saigontimes.org)

Lời giới thiệu: Chuyển đọc, chuyển tiếp tới đa bài viết của anh Hữu Nguyên phản bác bài viết của Ngô Nhân Dụng, cây viết của báo Người Việt, tán thành luật S-219 do tns NTH thảo, trình và đã được chấp thuận thành luật tại Canada, Bài của NND viết có nhan đề Ngày mất tự do cũng là Ngày Tìm Tự Do.

Ngay khi S-219 mới chỉ là Dự Luật tôi đã phản bác với tiên liệu hậu quả. Với tôi, người VN tỵ nạn cs, vì tôi đã có kinh nghiệm khi sống khoảng 6 năm với cs, tôi chỉ viết ra ý nghĩ của tôi mà KHÔNG TRANH LUẬN đúng-sai. Nay đọc bài do anh Hữu Nguyên viết, tôi không thể dừng chuyển quý vị đọc và tùy nghi chuyển tiếp. Tôi luôn luôn chủ trương cần phải VÔ TƯ nhận định để không phiền diện, một chiều. Tất cả mọi sự đều cần thời gian mới/để có thể sáng tỏ, vậy xin chuyển đọc. Riêng tôi cảm ơn anh Hữu Nguyên đã viết ra những điều hợp ý tôi mà tôi không viết được. Cũng có lời khen anh HN là viết làm nhiều kỳ vì nếu viết một bài quá dài, thì người đọc ngại, dễ dàng bỏ qua và cũng khó chuyển nếu không thay đổi cỡ chữ cho thật nhỏ.

Thân Kính

TDT

oOo

Ngày 24-4-2015, báo Người Việt đăng bài “Ngày mất tự do cũng là Ngày Tìm Tự Do” của ông Ngô Nhân Dụng, với nội dung: hậu thuẫn và ca ngợi “Luật Ngày Hành Trình Tìm Tự Do” (Journey to Freedom Day Act), công nhận “Ngày Quốc Hận” là “Ngày Hành Trình Tìm Tự Do”, do ông Ngô Thanh Hải bảo trợ.

Một số người cho rằng, hai ông cùng họ “Ngô” với nhau, nên kẻ tung người hứng rất nhịp nhàng. Trái lại, tôi nghĩ rằng, CÓ THỂ hai ông thuộc loại tâm đầu ý hợp, “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”. Nhiều người cũng cho rằng, ông NND CÓ THỂ bị VC giật dây, nên cũng giống như nhiều người, trong những ngày qua, đua nhau ca ngợi “Luật Ngày Hành Trình Tìm Tự Do” trên đài, báo, diễn đàn... Trái lại, tôi không nghĩ như vậy. Ông Ngô Nhân Dụng là một người cầm viết lão luyện và sắc bén, cho dù gần đây, sự sắc bén của ông không còn được như xưa, nhưng tôi vẫn tin tưởng, là một người có uy tín tại hải ngoại cũng như trong nước, ông NND không thể nào bị VC mua chuộc hay bị ảnh hưởng bởi bất cứ thế lực nào. Nhất là trong quá khứ, ông đã viết cả ngàn bài chống cộng rất minh bạch và đầy thuyết phục. Với niềm tin chân thành đó, tôi viết bài này trình bày thẳng thắn một số điểm không đồng ý với ông NND. Để thuận tiện cho quý độc giả theo dõi, tôi xin viết làm nhiều kỳ.

KHÔNG ĐỒNG Ý VỚI TỰA ĐỀ

Tôi không đồng ý với tựa đề “Ngày mất tự do cũng là Ngày Tìm Tự Do” của ông NND. Những vật cụ thể như dao, kéo, đồng hồ, máy tính, tiền bạc... có thể mất vì thất lạc, chúng ta có thể tìm; nhưng những giá trị thiêng liêng và trừu tượng như tổ quốc, tự do, nhân phẩm, nhân quyền... thì bất cứ ai cũng sở hữu ngay khi chào đời, nên **KHÔNG THỂ MẤT**, mà chỉ bị **CUỐP GIẶT CHÀ ĐẠP**. Chính Tuyên Ngôn Nhân Quyền LHQ đã khẳng định: “Mọi người sinh ra đều được tự do và bình đẳng về nhân phẩm và quyền”. Vì vậy, khi những giá trị thiêng liêng và trừu tượng bị cướp giật, thì chúng ta **PHẢI CHIẾN ĐẤU, PHẢI ĐẤU TRANH ĐỂ GIÀNH LẠI**, chứ **KHÔNG THỂ TÌM**.

Chữ “tự do” được ông NND đề cập trong bài, là sự tự do của tất cả người Miền Nam bị VC cướp giật một cách trắng trợn, dã man và trọn vẹn kể từ ngày Quốc Hận 30-4-75. Như vậy, khi cả một dân tộc bị VC xâm lăng, tổ quốc quê hương bị VC chà đạp, tự do dân chủ bị VC cướp giật, chúng ta nên chiến đấu, đấu tranh, để **GIÀNH LẠI TỰ DO** cho cả dân tộc trong đó có chúng ta, hay chúng ta đi **TÌM TỰ DO** cho riêng mình ở một quốc gia khác? Tại sao, ngay cả những người tầm thường, bị người khác cướp giật, sang đoạt những vật bình thường như dao, kéo, tiền bạc, đồng hồ... họ cũng biết cách đòi lại; trong khi cả một dân tộc bị VC xâm lăng, tổ quốc bị VC chà đạp, tự do bị VC cướp giật vào Ngày Quốc Hận 30-4, thì ông NND, một trí thức được hưởng không biết bao nhiêu ơn mưa móc của VNCH, lại có thể viết “Ngày mất tự do cũng là Ngày Tìm Tự Do” với ngụ ý đi tìm tự do ở Canada, ở Mỹ, Úc??? Nếu ngày 30-4 của 40 năm trước, khi Miền Nam mất tự do, ai cũng nghe lời ông NND “Ngày mất tự do cũng là Ngày Tìm Tự Do”, thì thử hỏi làm sao VN có được những tấm gương anh hùng vì nước quên sinh, để 40 năm qua, chúng ta tự hào ngẩng cao đầu làm người Việt quốc gia?

Sự thực, khi VC tiến vào Sài Gòn ngày 30-4, mọi người dân Miền Nam đều kinh hoàng chạy loạn, lánh nạn, tìm mọi cách thoát khỏi vùng đất bị VC chiếm đóng. Khi đó, không một ai nghĩ đến “tìm tự do”, mà chỉ biết nghĩ đến, tìm một nơi không bị CS đàn áp, trả thù vì lý do chính trị, tôn giáo. Đó là lý do, LHQ và các quốc gia trên thế giới tiếp nhận chúng ta trên căn bản “tỵ nạn chính trị” chứ không phải “tỵ nạn kinh tế”. Đó là lý do, LHQ và các quốc gia từ chối không tiếp nhận những người Việt tỵ nạn được coi là không bị CS đàn áp, khủng bố, mà chỉ thuần túy đi tìm một đời sống tốt hơn về tinh thần (có cuộc sống tự do hơn) và vật chất (có đời sống sung túc hơn).

Sự thực, sau 30-4-75, có nhiều người Việt vượt biển, vượt biên tìm tự do, nhưng hầu hết, đều ấp ủ tấm lòng yêu nước, thương dân, chấp nhận ra đi “tìm tự do” để tự do làm một cái gì đó, hầu lật đổ CS quang phục quê hương. Vì vậy, suốt 40 năm qua, đã có không biết bao nhiêu người Việt hải ngoại lên đường phục quốc, chấp nhận hy sinh hoặc bị cầm tù; bao nhiêu người về VN tranh đấu với CS; bao nhiêu người ở hải ngoại ngày đêm đấu tranh, khi thì công khai biểu tình chống cộng, khi thì âm thầm viết sách làm thơ, gìn vàng

giữ lửa, nuôi dưỡng ý chí, tinh thần chống cộng cho bản thân, gia đình, con cháu, cộng đồng.

Sự thực, khi quê hương, dân tộc bị chìm đắm trong ngục tù CS suốt 40 năm qua, những người ra đi, dù có thành công đến thế nào đi nữa, cũng đâu có thể ích kỷ và vô liêm sỉ đến độ muối mặt ăn mừng với sự thành công và sự tự do mình có, để rồi tung hô ngày 30-4 là “Ngày Hành Trình Tìm Tự Do”. Một gia đình bị cướp, ông bà cha mẹ bị cướp giết, nhà cửa bị cướp đốt, con cháu phải chạy sang nhà hàng xóm lánh nạn. 40 năm sau, con cháu dù có thành công đến mấy đi nữa, cũng không thể bắt hiểu và vô liêm sỉ đến độ chọn ngày, ông bà cha mẹ bị cướp giết làm “Ngày Hành Trình Tìm Tự Do”.

Sự thực, 40 năm qua, tại hải ngoại, đã có bao nhiêu cuộc đời, bao nhiêu người, bao nhiêu gia đình... tuy sống trong “tự do, sung túc” nhưng vẫn trải qua những thao thức, trăn trở, nhớ nước thương quê và bế tắc cội nguồn:

*Tổ Quốc của tôi ơi
Ba mươi năm niềm đau quặn thắt.
Đàn con lưu vong lửa lòng nguội tắt
Dĩ vãng quên rồi, hui hắt tình quê.*

*Lớp già nua mơ ước nẻo về
Không nhắm mắt, cuối đời lên tiếng nấc.
Còn tuổi trẻ hồn nhiên hoa mặt
Nơi xứ người chấp nhận quê hương.*

(Thơ Võ Đại Tôn: Tổ Quốc, Hành Trình 30 Năm, 1975-2005)

Đáng lẽ, trước những thực tế trên, một người cầm viết, được coi là tinh hoa của VNCH như ông NND, phải nhìn rõ, và có bốn phận hun đúc tinh thần đấu tranh Quốc Hận 30-4, cùng xiên dương những lý tưởng quốc gia cao đẹp mà người Việt yêu nước khắp 5 châu đang theo đuổi. Đáng tiếc, không những ông không nhìn ra điều đó, mà ông còn viết bài ca ngợi việc xóa bỏ Ngày Quốc Hận 30-4, với một tựa đề đầy vị kỷ, trốn chạy và vô lý, “Ngày mất tự do cũng là Ngày Tìm Tự Do”.

(còn tiếp...)

Hữu Nguyên
huunguyen@saigontimes.org

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Thứ Tư, April 29, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*